Lars Poulsen

FARFAR FORTÆLLER

1

FARFAR FORTÆLLER 1

Lars Poulsen

www.farfarfortaeller.dk

FARFARS HISTORIER

Forord	7
Flaget og solsorten	11
Den gamle mand og bussen	18
Prut, kvæk og øf	23
Dragen og cykelsmeden	30
Manden der gik tur med ting	37
De grønne frøers land	43
Den omvendte kalender	50
De svenske trolde	58
Motorcyklen der for vild	65
Bøllebank eller ej	73

3

PRUT, KVÆK OG ØF

Der var engang en prinsesse. Og det var hun, fordi hendes far var konge i det land, hvor hun boede, og når man er en pige, og ens far er konge, så bliver man automatisk til en prinsesse.

En prinsesse skal helst være sådan lidt kongelig. Altså have kjole på og altid være ren og pæn. Og så skal hun brodere og drikke te af en lille kop, mens hun stritter med lillefingeren. Jeg ved ikke, hvorfor prinses-ser skal stritte med lillefingeren, men jeg er jo heller ikke en prinsesse.

Prinsessen hed Elna Marianne Yrsa Tove Dorthea Diana Lone, men det var der ingen, der kaldte hende. Det tog alt for lang tid at kalde på hende med alle de navne, så folk kaldte hende bare "Prinsesse Elna". Prinsesse Elna gjorde ikke altid sådan, som en prinsesse skal gøre. Altså det med kjolen og lillefingeren. Prinsesse Elna havde næsten altid huller i kjolen, fordi hun tumlede rundt ude i den skov, der lå ved siden af kongens slot. Eller fordi hun cyklede alt for hurtigt og væltede

i gruset på gårdspladsen. Men hun græd ikke. ”Hovsa,” sagde hun bare, når hun væltede. Og så sagde hun også "*pruuut*".

Så spørger du måske, hvorfor hun sagde "*pruuut*". Det gjorde hun, fordi hun var en prinsesse med en talefejl. Hver gang hun sagde noget, sluttede hun med "*pruuut*". Kongen havde sendt bud efter alle landets klogeste læger og talepædagoger, men ingen af dem kunne finde ud af, hvorfor prinsessen sagde "*pruuut*". Til sidst havde kongen vænnet sig så meget til det, at han ikke rigtigt hørte det længere, og når kongen ikke hørte det, var der ingen grund til, at prinsesse Elna skulle til læge og talepædagog. Men kongen var stadig lidt bekymret. Prinsesse Elna havde altid de der hullede kjoler på og var også tit møgbeskidt af at lege ude. Det var kongen ikke så glad for. Prinsesser skal vokse op og blive dronninger, og en dronning med hul i kjolen og jord i hovedet, ja, det duer bare ikke. Og da slet ikke en dronning, der slutter sine sætninger med "*pruuut*". Heller ikke selvom kongen ikke lagde mærke til det længere. For selvom han ikke lagde mærke til det, sagde hun det jo stadig.

Prøv lige at forestille dig, at vores prinsesse, når hun engang blev til en voksen dronning, og skulle holde nytårstale i fjernsynet. Det ville være lige lovligt pinligt.

”Endnu et år gået – *pruuut*. Nu ligger det gamle år bag os med alt, hvad det bragte – *pruuut*. Året bød på et uforglemmeligt møde med de grønlandske grønlændere i Grønland – *pruuut*".

Det duer bare ikke. Der ville jo ikke være nogen, der kunne tage hende alvorligt. På den anden side kan man sige, at hun ville få folk til at grine, og så var nytårsfesten jo ligesom i gang. Så det var vel både godt og skidt. Men nok mest skidt.

Eller hvad med hendes bryllup, når hun engang skulle giftes med en prins. Prøv at forestille dig, at prinsesse Elna står oppe ved præsten i kirken. Hun har en kæmpestor og meget smuk hvid kjole på med et slæb, der når helt ud på gaden. Ved siden af hende står prinsen i sin flotteste uniform med masser af guldknapper og bling-bling. Og så siger præsten:

"Vil du, prins Torsten Nikolaj Mortensen den anden, tage prinsesse Elna Marianne Yrsa Tove Dorthea Diana Lone til kone?"

"JA!" ville prins Torsten Nikolaj Mortensen den anden sige højt og tydeligt, fordi han virkelig gerne ville giftes med prinsessen.

"Okay," siger præsten så og vender sig mod prinsessen og siger: "Vil du, prinsesse Elna Marianne Yrsa Tove Dorthea Diana Lone, tage prins Torsten Nikolaj Mortensen den anden til mand?"

"JA! – *pruuut*." ville prinsessen så sige.

"Host, host. Javel ja," ville præsten sige. "Jamen, så siger vi det. Nu er I gift. Amen."

Det var et problem for kongen, at prinsesse Elna lavede den der lyd. Det var også et problem for statsministeren. Ja, faktisk var det et problem for hele folket i hele landet. Alle syntes selvfølgelig, at det var synd for prinsessen, at hun havde den der talefejl. Men de fleste syntes faktisk også, at det var temmelig pinligt.

Så en dag kom der en prins, der hed Morten, cyklende op til kongens slot. Han bankede på døren, og kongens tjener lukkede op for ham.

"Mjarh…?" sagde tjeneren.

"Goddag," sagde prinsen – og så sagde han… "*Kvæææk*."

"Øh…?" sagde tjeneren og hævede øjenbrynene.

"Ja, jeg hedder så prins Morten, og jeg vil gerne tale med kongen – *kvæææk*," sagde han.

"Javel ja," sagde tjeneren. "Jamen så kom med denne vej." Og så holdt han døren, så prins Morten kunne komme ind.

Kongen sad på sit kontor, hvor han prøvede at få styr på regnskaberne. Det plejede at være finansministeren, der ordnede det, men han havde fået skoldkopper, og så blev kongen selv nødt til at fikse det.

"Kom ind," sagde kongen, da prinsen bankede på.

"Goddag," sagde prins Morten og bukkede. "*Kvæææk*."

"What!?" sagde kongen. Han kunne nemlig både tale engelsk og alt muligt.

"Goddag," gentog prins Morten. "*Kvæææk*."

Kongen blev så forvirret over prinsens kvækken, at han kom til at skubbe sin lommeregner på gulvet, helt uden at opdage det.

"Ja, jeg tænker jo så, at jeg gerne vil giftes med din datter," sagde prinsen. "*Kvæææk*"

"Nå," svarede kongen. "Jamen, held og lykke med det." Og så bøjede han sig over regnskaberne igen og viftede med hånden som tegn til, at prinsen skulle gå væk.

"Hej, hej," sagde prinsen og vendte sig for at gå. "*Kvæææk*."

Efter at have ledt virkelig længe lykkedes det til sidst at finde prinsesse Elna ude i parken, hvor hun var ved at klippe hæk.

"Goddag, jeg hedder prins Morten," sagde prinsen. "*Kvæææk*."

"Davs du," sagde prinsesse Elna. "*Pruuut*."

"Jeg har lige snakket med din far om, at vi to skulle giftes," sagde han. "*Kvæææk*."

"Okay – *pruuut*," sagde prinsesse Elna. "Men jeg skal lige være færdig her først – *pruuut*."

"Jeg kan da hjælpe," sagde prins Morten. "*Kvæææk*." Og så begyndte han at læsse traileren med hækaffald.

Efter otte dage blev de langt om længe færdige med at klippe hæk, læsse hækaffald på traileren, køre på genbrugsstationen med det, og tilbage igen og gentage det hele en gang til. Og en gang til. Og en gang til. Det var nemlig en meget lang og meget høj hæk, der var i kongens park, så det tog sin tid at få den klippet.

"Nå – *pruuut*." sagde prinsesse Elna og tørrede hænderne i kjolen. "Skulle vi så se at blive gift? *Pruuut*."

"Jeps," sagde prins Morten. "Lad os det – *kvæææk*."

Og så blev prins Morten gift med prinsesse Elna, og prinsesse Elna blev gift med prins Morten, og de levede lige til deres dages ende, sådan som de fleste gør.

Prinsen og prinsessen fik masser af børn. 32, mente de at have fået, men de var ikke helt sikre. De var holdt op med at tælle efter nummer fem. Det ældste barn, der var en dreng, havde ikke arvet sin mors

"*pruuut*" eller sin fars "*kvæææk*", og det glædede den gamle konge, der tørrede sveden af panden af lettelse. Men så kom den dag, hvor den lille prins begyndte at tale.

"Moar," sagde han og pegede på sin far. Og så kom det: "*Øøøf*."

"Min dejlige dreng – *kvæææk*," sagde prins Morten og løftede den lille prins op.

"Min søn – *pruuut*," sagde prinsesse Elna og slog hænderne sammen af bar lykke.

"Moar – *øøøf*," sagde den lille prins.

Og efterhånden som prinsens og prinsessens 32 børn (eller hvor mange der nu var) voksede op og begyndte at tale, viste det sig, at de alle sam-men havde arvet deres forældres talefejl. Men også, at de hver især sluttede deres sætninger med deres helt egen lyd.

Engang der kom en fremmed forbi, inviterede prinsesse Elna, der nu var blevet til dronning Elna, den fremmede ind til en kop kaffe. Den fremmede sagde ja tak og blev bænket på en skammel ude i køkkenet. Alle børnene kunne lugte kaffen og kom styrtende. Ikke fordi de drak kaffe, men fordi de vidste, at der også ville være kage. Og alle børnene snakkede i munden på hinanden, og der blev pruttet, kvækket, øffet, bøvset, fløjtet og hostet og lavet en hel masse andre lyde, der endnu ikke har noget navn. Den fremmede glemte helt at drikke sin kaffe, så overrasket var han over de mange lyde. Og så begyndte han at grine. Han grinede og grinede og grinede og grinede. Så meget, at han til sidst glemte at trække vejret og døde af grin. Lige der, midt i kage og kaffe, og det var jo i grunden lidt trist. Men også lidt godt, for den

fremmede var jo i rigtigt godt humør, da han døde, og det er det vigtigste.